

XARIMA

FULLA DE BON HUMOR

Aquesta publicació es comple-
tament gratuïta.

REDACCIÓ:
CARRER ESCLAPERS, 8

Dels articles en son respon-
sables llurs autors.

Xarima

...es joventut, es alegria, es gresca; al mateix temps que pensaments d'amor, passions ardides, ideals sublims i voluntats indomables.

...es el somni daurat d'uns joves aimadors de l'escriure i del periodisme local que compten amb molta voluntat i amb poques pessetes.

...es un tros de paper que a la vostra ma está engrandir-lo o be estriparlo. feu lo que vos plagui, pero penseu que's un esplai inofensiu per el jovent i que be ó malament pot ésser l'orgue de nostre aimada vila.

...es... o millor dit, será

lo que voldreu, ja sabem quines son vostres idealitats i anhels, i XARIMA fidel al pensament del poble s'esforçará en fersen ressó, tot cantant belles galanies i explicant contes d'amor.

AQUEST NÚMERO HA
PASSAT PER LA CENSU-
RA GOVERNATIVA

Salutació

XARIMA al neixer saluda a tothom i a la premsa companyona, freturosa que tots obtinguem una vida tan llarga com fructífera per millor servei de totes les santes causes.

¡Endavant!

AMMM

Amor de pietat

Haveu viscut mai un amor de pietat?

Es absurd, sens dupte, viure un mètode passional de pietat, avui dia, entre nosaltres, entre els homes, entre homes on hi escasseja terriblement l'evocació pura i delicada de l'essència femenina, com ja ens té dit un crític català.

Jo, que no soc tan gran cosa com un home, que soc quasi boig, —sino ho estic del tot,—depravat, llençat, perdut, que tinc els sentits tronats de sentimentalismes romàntics, he sigut víctima d'aquesta mena d'amor.

Era el meu amor una dona de no cap bellesa extraordinària, bastant egoïste, barata, alegre: un «cromo» frèvol i inconcient.

Vá desvetllá en mi una d'aquelles passións criatureres que hom qualifica de passatemp, de pietat també, puig era la pietat qui m'havia portat a ella. Però la dona posseïx un fluit pervers que embriaga a la voluntat. I s'ensadonarme cedia, follit de desig, al abús del abús... Abusá d'ella pel sol fet de que volia salvarla, perquè em feia pietat, pel pecat que dels egoïstes era un fet i contat cinicament pels hipòcrites!...

La llegenda es popularitzava cobardament. La murmuració xis-

clava famolenca... Era com si diguessim, una tragèdia classica de pedanteria.

· Llavors va ésser com la pietat em va portá a ella amb professió de regeneració... Pobre de mi, pobre d'ella, pobres tots aquells que arriben en aquest període d'amor!

Vaig lográ apartar-la en obsoluto de la dolenta «nomenada» que passava, comprometem-me inclús per ella davant de tot-hom. I a mesura, jo no diré que m'estimés del tot, però creuré que m'estimava i m'anava estimant... Jo, no sé, em passaven cosses verdaderament estranyes, incomprendibles.

Si, Ella m'estimava. I com vaig sabé que m'estimava me n'avergonyia. Perqué me n'havia d'avergonyia? Perqué m'havia d'avergonyí? Perqué m'havia d'avergonyí d'un amor que m'havia guanyat i creat i n'era el causant? Em posava entre espasa i paret. I si realment havia pecat? Jo només l'estimava de pietat a aquella dona que quisab lo que havia sigut!

Abandonar-la? Abandonar-la era emfangar-la més i més. De tant humans devengades pequem.

Varem viure aixís d'aquest mōdo un cert període quan per fi el previst desenllaç es va presentá: varem renyí.

I encara algunes vetlles quan recordo aquest amor, dels meus ulls enllisquen un doll de llàgrima.

AMMM

mes confonent-se pel rostre. Res.
I no ploro de ràbia per haver re-
nyit, egoiste de la seva carn i de la
seva inconciencia, sinó de pietat
que'm f , perqu  la pietat també
es amor.

Juli VALLJORD 

. . . . .
Estic abatut
per haver-te perdut
per sempre més.
Ja no'm besar s
ni em consolar s
ni et donar  cap b s.

TEMUAJ

El meu millor i plorat tresor

Estic abatut
per haver perdut
lo que m s volia.
Qui em consolar 
qui em besar 
de nit i de dia!..

Era un tresor
que ni tot l'or
podia comprar-lo.
Perdut per sempre més
no li podr  dar un b s
però si anyorar-lo.

Per mi sols vivia,
per mi sols volia
en el mon est .
Arriv  la mal hora
que la Parca traidora
me la v  rob .

Em vaig fent vell
i sols el meu cavell
m'ho està indicant.
Oh, mare estimada,
de mi ets anyorada!
Per tu estic plorant.

Record inolvidable

En la volguda nostra vila de
Malgrat, dies passats hi hagué tan
gaia festa que's impossible que
no'ns en quedi record.

L'empresari del «Teatre Gui-
mer » el Sr. En Papet Cañameras
no mirant gastos ni sacrificis—que
aix  es lo seu—pogué arriv  llog 
la grandiosa, monumental, col'lo-
sal, estupenda o estúpida i gloriosa
«Troupe Internacional» procedent
del «Cine Ruborizado» de Alaska,
«Teatre Pairet» de la tercera cata-
rata del «Niagara» a mà dreta, i del
«Liceu-artistic salvatge» situat a 10
kil metres dintre el desert de «Sa-
hara (aix  sapigut fa dos dies, pel
nostre investigador a aquelles
terres).

Verdaderament el públic hi va
an  (jo també), cregut de veurer
una cosa insospitada. Hi va veurer,
hi varem veurer, com uns desgra-
ciats ens els preni ; adem s.. oh!.

sorpresa! Varem veurer una «Soprano-triple-lleugera» aproximadament d'uns 120 kilos cantant «Al Sena», que, la veritat, esmereixia que la tiressin «A la Tordera». Després quatre actors de caracter... estúpit, ballant el «can-can» com si estessin «llumats del sagí», i un seguit de monades per l'estil, ail que vaja!... ens en varem anà al llit amb una migranya i més ganes de descansar que... bueno!

Senyors, que no hi ha presó en aquest poble! Després d'aquest acontejament artístic-musical ha quedat ben demostrar que lo que presentà en Cañameras, no era pas cap de les grans exclusives, i si segons ell, aquesta es alguna de les «monstruosidades», jo li tinc de dir: —Noi! Lo que va ésser una «monstruosidad» va ésser l'actitut del públic, que sembla mentida es mentingües tant fresquet. Volş que t'ho digui Cañameras? Per presentà uns actes com aquets, festa sellá el local, creu, que encara hi guanyarás, puig algún dia t'exposes que t'asaltin la taquilla. Aixó es lo que t'consella

Palmir el TIMIT

Xafarderies

En el «Casino Malgratense» el prop-passat diumenge es pogué fruir de un lluit ball... Lo que's e:

«Tango» no's pogué ballar. Grans empentes, trepitjades...

Ara volem demanar a la Junta de la dita Societat que augmenti un altre pesseta la cuota de soci per posar-hi un «armonio» amb «bambols».

La semana passada, l'altre, varem anar a visitar la «Troupe Boti». Ja ens va agradar ja. Però... van «enxufà» un xic massa. Res. Son carnadures.

A la nit de Corpus estava mig adormit, quan vaig pujar a la Barretina que hi havia un bonic ball. Mes de sopte vaig quedar completament desvetllat al veurer sortir d'entre les parelles l'estupenda figura de la gentil Pepeta, la qual portava un trajo nou que li feia ressaltar un «gavadal» de formes. Quin tipet! Ni un dibuix de l'Opisso.

La candela del dia de Corpus em costa la friolera de tres pessetes. Quin robo! L'any que ve (si tots som vius) penso anar-hi amb lámpara «Lott» i consti que no serà per acreditar la marca,

«Liceo», diumenge amb l'orfeó, etc., també que tall! Vamos senyor Rossell a Malgrat portims la «Barbara La-Mar», a la «Terri» i no ens vingui amb els del riu Ter.

Natuuet EL SABI

AMMM